

BLOGULU SMEU

Inșomnari zilnice de Gheorghe Smăbrianu

Sunt încăpățânat

În presă, sunt încăpățânat ca un măgar și cea mai mare eroare a celor care mă înjură constă în convingerea lor că toate atitudinile mele sunt cumpărate. Desigur, nu sunt un naiv și mă abțin să critic oneori, atunci când efectul pozitiv al criticii ar fi infinit mai mic decât efectul nociv asupra contractelor de publicitate sau sponsorizare, dar nimeni nu a reușit să mă cumpere în asemenea hal încât să pornesc campanii de presă într-un sens sau altul. Temele principale ale articolelor mele, cum ar fi, de pildă, ideea că Guvernul Boc reformează ori că Ion Cîlea e retrograd, ori că Nicolaeșcu m-a dezamăgit, ori că primării de la Râmnic și Pitești sunt buni, ori că senatorul Andrei e cel mai interesant personaj politic din zonă etc. au apărut dintr-o convingere îndelung analizată și nu îmi aduc, evident, niciun folos. Cei care cred altceva s-ar fi putut gândi că bani aș fi putut găsi și în cealaltă tabără, poate chiar mai mulți. În legătură cu banii, aș avea o precizare și anume că am realizat tot ce îmi trebuie încă de pe vremea când mă ocupam cu editarea unor tabloide județene de mare tiraj. Apoi, am o filosofie corectă a banilor și consider că atâta vreme cât nu

mor de foame, cât îmi permit să îmi cumpăr cărți, filme și muzică aproape la discreție și câtă vreme pot să mă urc într-un avion de vreo două ori pe an, totul e în regulă. Ori, pentru asta munca în televiziune de ani de zile, fără absențe, precum și revista mea sunt surse de venit suficiente, fără să fie nevoie să îmi vând conștiința. De altfel, nici nu cred că aș fi în stare la modul fizic, cei câțiva ani în care am scris în presa comunistă fiind unii de boală și nefericire, chiar dacă nu lăsam să se vadă asta. Avantajul meu este că cititul, ascultatul muzicii sau urcatul la munte nu costă nimic dar reprezintă cele mai importante valori. Îmi plac totuși banii în măsura în care îmi asigură independența și libertatea. Iar de câștigat îi câștig și din susținerea unor cauze ori a unor oameni, însă îmi permit să aleg și oamenii și cauzele, pentru a fi în conformitate cu valorile mele. Sunt, cum spuneam, încăpățânat ca un măgar, motiv pentru care nu pot fi de vânzare. Pentru a completa autoportretul acesta realizat pentru uzul celor cu care intru în contact mai mult sau mai puțin direct și continuu, ar trebui să mai adaug câte ceva. De pildă, că de zeci de ani mă pregătesc, aproape zilnic, pentru munca mea, citind cu creionul în mână ceea ce cred că mă ajută să înțeleg mai bine fenomenele despre care scriu. Am spus aproape zilnic și chiar așa este. Dacă m-am pregătit în patru specializări (psihologie, demografie, demografie istorică și teologie) este nu pentru a mă lăuda că am studii, ci pentru că sunt convins că învățământul universitar disciplinat face bine spiritului, iar a avea un spirit cât poți de evoluat e aproape o datorie a omului. Lucrez în acești ani la un doctorat în litere și o fac din aceeași convingere, fiindcă se înțelege că din asta nu am nimic financiar de câștigat. Să nu uit să spun că sunt un mare orgolios, dar unul direcționat clar. Am orgoliul muncii mele, al pregătirii

mele, al culturii acumulate, dar nu îl am pe acela al opiniilor sau al superiorității în sine față de un alt om. De multe ori, sunt primul care se îndoiește de anumite puncte de vedere exprimate în articolele mele și adeseori nu dorm sau mă chinuiește obsesiv îndoiala. Ar mai fi de spus că am avut noroc de oameni speciali în preajma mea, care m-au făcut și mă fac fericiți, dar despre ei nu vorbesc, fiindcă nu sunt autorizat. Aproape că nu știu de ce am scris aceste rânduri, pur și simplu am vrut să spun că sunt un încăpățânat dar am ajuns să spun mai multe

Antichristul

Sunt cărți pentru care trebuie să te bucuri că nu le-ai citit până la o anumită vârstă. Întrebarea ar fi dacă nu cumva sunt cărți pentru care trebuie să te bucuri că nu le citești niciodată. Fără să știi, pur și simplu să ai norocul acesta. În fine, aseară am citit „Antichristul“ lui Nietzsche, un fel de calomnie până la cer. Te sature până peste cap de Supraomul care spune, nici măcar nu crede, că e epicureic să mori pe cruce. Impresia mea este că dacă spui despre creștinism că e decadent, atunci orice formă de cultură e decadentă. Și nu sunt de acord că Nietzsche a mirosit postmodernismul, în „Antichristul“ lui nu e pic de joc sau autoironie, doar o isterie prost camuflată. Mă bucur că printre cele mai dragi cuvinte îl am pe cel de „taină“, alături de „copil“,

